

Tevbe neden geciktirilmemeli?

Asi bir kimse, işlediği günahların kendisini ebedî azaba götürebileceğinden korkmuyorsa, bu hâl; **sıhhati yerinde olduğu için zararlı şeyleri pervasızca tüketen bir kimsenin, henüz hastalanmadığı için ölümden korkmamasına benzer.**

Oysa insan sıhhatliyen hastalıktan, hasta olunca da ölümden korkar. Aynı şekilde günahkâr da henüz akıbetini görmeden gaflet içinde yaşar; fakat ecel gelip kapandığında, Allah korusun, geri dönüş yolu kalmayabilir.

Bu bakımdan günahlar, iman için bedeni içten içe kemiren zehirli yiyecekler gibidir. İnsan onları biriktirir, fakat tesirini hemen fark etmez. Ta ki mizacı bozulup hastalık baş gösterinceye kadar...

İşte günah tam da böyledir. **Bir anda öldürmez; yavaş yavaş karartır. İnsan fark etmez, alışır, normalleştirir. Ta ki kalbi tamamen kapanıncaya kadar.** İşte bu yüzden günah, sadece bir hata değil; kalbi içten içe çürüten bir zehirdir. Ve bu zehir temizlenmezse artık nasihat işlemez, hakikat tesir etmez.

كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

“Hayır! Bilakis onların işledikleri günahlar, kalplerinin üzerine pas tutmuştur.” Mutaaffifin Sûresi 14

Nasıl ki dünyada helakten korkan bir kimse zehri derhal terk etmek zorundaysa, ebedî hayatının helâkinden korkan bir kimsenin de günahları hemen bırakması çok daha önceliklidir.

Zehir içen biri pişman olunca onu kusarak dışarı atmaya çalışır; çünkü derdi, geçici olan bedenini kurtarmaktır.

Peki ya ebedî hayatı tehlikede olan bir insan, dinin zehirleri olan günahları nasıl olur da geciktirir?

Hâlbuki bu zarar, fânî değil; bâkî olan ahirete aittir. Öyle bir hayat ki nimetleri sonsuz, mülkü daimîdir.

Onu kaybetmek ise bitmeyen bir azap ve tükenmeyen bir hüsrân demektir. Bu yüzden tevbe

geciktirilmez, ertelenmez; bilakis derhal yapılır. Çünkü günahın zehri, öyle bir noktaya ulaşabilir ki artık nasihat fayda vermez, uyarılar tesir etmez ve dönüş kapısı kapanır.

Kur'ân bu hakikati şöyle ifade eder

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ
قَرِّيبٍ فَأُوْلَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

Allah katında (makbul) tövbe, ancak bilmeyerek günah işleyip sonra çok geçmeden tövbe edenlerin tövbesidir. İşte Allah, bunların tövbelerini kabul buyurur. Allah, hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ ۚ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ
الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْإِسْلَامَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارًا ۚ أُوْلَئِكَ
أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

Kötülükleri işleyip dururken, ölüm kendisine geldiği zaman; “şimdi tevbe ettim” diyenler ile kafir olarak ölenlerin tevbesi makbul değildir. İşte onlara elem verici azab hazırlamışızdır.

Nisa: 17-18